

[Rytter.]

træde denne, som det forekommer mig, rimelige Begrænsning af de Sager, der skal sendes ind til Retslægeraadet.

Vi havde i Udvalget ventet at høre nogle reelle Betragtninger gjort gældende, saa vi kunde føle os overbevist om, at det, Retslægeraadet udtaler, og som den højtærede Justitsminister har sluttet sig til, virkelig var saglig begrundet. Men hvilken Forklaring giver man fra Retslægeraadets Side over for de saglige Betragtninger, der er ført frem af Sundhedsstyrelsen? Man bruger en saadan Udtalelse, som man almindeligt plejer at bruge, naar man er renonce for Argumenter, man bruger en Udtalelse, som jeg ikke tror, den højtærede Justitsminister tidligere har oplevet at se i en Skrivelse fra en højtstaaende Myndighed angaaende en anden, naar den skal udtale sig over for Ministeriet. Man nøjes kort og godt med at skrive:

„Navnlig det stillede Forslag til ny § 2 giver Raadet det Indtryk, at det foreliggende Forslag er hastigt udarbejdet uden noget nærmere Kendskab til de praktisk-teoretiske Spørgsmaal, Paragraffen vedrører.“

Jeg synes nok, det er mærkværdigt, at man efter den Indledning, man har givet, ikke anfører nogen saglig Argumentation, men nøjes med at udtale dette. Jeg sætter Pris paa, at Sundhedsstyrelsen har forbigaaet denne Udtalelse i Tavshed og kun siger det rent faktiske:

„Der findes hverken i Udvalgsbetænkningen eller i Retslægeraadets Skrivelser noget som helst, der indeholder Bevis for, eller som blot kan virke almindeligt overbevisende om, at en Ordning som den af Sundhedsstyrelsen foreslaaede ikke er fuldt forsvarlig.“

Mit Parti har ikke kunnet tiltræde Retslægeraadets Argumentation eller rettere Mangel paa Argumentation. Vi mener, at disse Sager kunde unddrages Retslægeraadet, naar der ikke forelaa noget særligt, og at man med fuld Betyggelse kunde overlade til de underordnede Autoriteter, eventuelt til Domstolene, at afgøre, om der forelaa noget særligt eller ikke.

Der er en anden Ændring, som vi sætter Pris paa, at Ministeren har tiltraadt, nemlig den Regel, at hvis Forhandlingen er foregaaet skriftlig, skal Genparter af de udvekslede Skrivelser vedlægges. Det forekommer mig nemlig ganske mærkværdigt, at Retslægeraadet skulde kunne have noget imod, at man, naar en Sag forelaa for Domstolene, saa ikke alene skulde høre Retslæge-

raadets Mening, dette saa meget mere som Retslægeraadet ikke er nogen Domstol, men kun er raadgivende. Det naturlige er, at de underordnede Autoriteters Skrivelser skal vedlægges, og det bliver altsaa nu føjet til. Jeg tror heller ikke, det vilde være muligt at opretholde Modstanden mod et saadant Forslag, efter at vi har set, hvad der nylig er passeret i Viborg. Vi maa nu formentlig alle være klar over, at det netop er af den allerstørste Betydning, at alle Erklæringer bliver fremlagt. Noget andet er — det skal jeg komme nærmere ind paa ved tredie Behandling —, at jeg mener, at det, der er sket i Viborg, viser, at selve Strukturen af det Raad, som vi her er i Færd med at lovgive om, er uheldig.

Mindretallet har ikke vundet Tilslutning til sit Forslag om, at Ordene i § 4: „, men kan efter Raadets Bestemmelse ske mundtlig“ udgaar. Meningen med, at de skulde udgaa, var ikke at udelukke mundtlig Forhandling, thi der staar i Forvejen, at Forhandlingen foregaaer som Regel skriftlig, og deri ligger, at den ogsaa kan ske mundtlig; men Meningen var, at det bør overlades til de respektive Myndigheder, de overordnede eller de underordnede, at afgøre, om det skal foregaa paa den ene eller den anden Maade. Ogsaa dette Standpunkt, synes jeg, har faaet en mægtig Støtte i det, som sker i Viborg i disse Dage.

Jeg vilde ogsaa have sat Pris paa — men det er jo umuligt —, om man med Hensyn til Retslægeraadet havde haft en lignende Regel som for andre Autoriteter om, at de eventuelt kunde føres som Vidner. Det vilde være af stor Betydning, om man kunde faa fastslaaet, at Retslægeraadets Medlemmer ogsaa kunde føres som Vidner. Bl. a. viser den omtalte Sag, som for Øjeblikket verserer, at det er af den største Betydning, idet man ikke kan være sikker paa, at der ikke foreligger et forskelligt Grundlag for Bedømmelsen hos de underordnede Myndigheder, som ser selve det Faktum, der skal skønnes over, og hos Retslægeraadet, der kun ser Akter og eventuelt Fotografier, som paa en eller anden Maade kan være forkerte. Selv om de ogsaa muligvis er rigtige, saa viser det nævnte Tilfælde i alt Fald, at der, uden Hensyn til, hvor Retten ligger, bør være en Kontakt mellem de overordnede og underordnede Myndigheder, og at det derfor i stor Udstrækning bør overlades til de underordnede Autoriteter at afgøre, om det vil være praktisk med en mundtlig Konference.

Jeg kan altsaa tilraade, at man her ved anden Behandling stemmer for de For-